

Sygn. akt I C 177/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia SR Wioletta Sychniak

Protokolant: aplikant sędziowski Jakub Zegarlicki

po rozpoznaniu w dniu 26 sierpnia 2020 roku w Łodzi

sprawy z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko S. S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego S. S. na rzecz powoda (...) Bank Spółki Akcyjnej w W. kwotę 14 250,70 zł (czternaście tysięcy dwieście pięćdziesiąt złotych i siedemdziesiąt groszy) z odsetkami:

a. od kwoty 13 446,02 zł (trzynaście tysięcy czterysta czterdzieści sześć złotych i dwa grosze) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, jednak nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie od dnia 28 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

b. od kwoty 604,78 zł (sześćset cztery złote i siedemdziesiąt osiem groszy) z odsetkami ustawowymi od dnia 22 lutego 2016 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego S. S. na rzecz powoda (...) Bank Spółki Akcyjnej w W. kwotę 759,56 zł (siedemset pięćdziesiąt dziewięć złotych i pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

3. przyznaje i nakazuje wypłacić z funduszy Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi adwokat A. S. kwotę 5904 (pięć tysięcy dziewięćset cztery) złote tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej pozwanemu S. S. z urzędu.

Sygn. akt I C 177/17

UZASADNIENIE

Pozwem z 22 lutego 2016 roku, skierowanym do Sądu Rejonowego Lublin -Zachód w Lublinie w postępowaniu elektronicznym, powód (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego S. S. kwoty 14 250,70 złotych z odsetkami:

- umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP liczonymi od kwoty 13 446,02 złotych od dnia 28 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

- odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 604,78 złotych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty

oraz o zasądzenia od Pozwanego na rzecz Powoda zwrotu kosztów sądowych. /**pozew k. 2-3**/

Postanowieniem z dnia 6 kwietnia 2016 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi. **/postanowienie k. 5/**

W dniu 21 czerwca 2016 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił żądanie Powoda w całości. **/nakaz zapłaty k. 28/**

W dniu 14 grudnia 2016 r. Pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym zaskarżył orzeczenie w całości oraz wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany podniósł zarzut nieważności umowy kredytu z uwagi na to, że ze względu na swój stan zdrowia miał ograniczoną możliwość zrozumienia wagi i konsekwencji podejmowanych czynności. Występujące u Pozwanego uszkodzenia oun czynią go osobą szczególnie podatną na wpływy innych osób. Umowę, na którą powołuje się Powód w niniejszej sprawie zawarł za namową K. F..

Jednocześnie Pozwany złożył wniosek o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty z 21.06.2016 r. powołując się na zły stan zdrowia i brak pomocy ze strony innych osób przy prowadzeniu swoich spraw w 2015 roku i do lata 2016 roku.

Postanowieniem z dnia 10 marca 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi przywrócił Pozwanemu termin do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 21 czerwca 2016 roku i uchylił postanowienie z dnia 22 września 2016 roku o nadaniu temu nakazowi klauzuli wykonalności.

/wniosek o przywrócenie terminu k. 40-41, sprzeciw od nakazu zapłaty k. 42-43, postanowienie k. 93/

Powód, pomimo zarzutów Pozwanego, popierał powództwo w całości. Podniósł, że przez tutejszym Sądem toczy się postępowanie karne przeciwko Pozwanemu i innym osobom (sygn. akt IV K 691/16) dotyczące zobowiązania z umowy kredytowej stanowiącej podstawę dochodzenia roszczenia w niniejszym postępowaniu.

/pismo przygotowawcze k. 101/

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 27 maja 2015 roku S. S. zawarł z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę kredytu konsumpcyjnego gotówkowego nr (...). Bank na wniosek Kredytobiorcy udzielił mu kredytu na okres 12 miesięcy w kwocie 13 446,02 złotych na sfinansowanie potrzeb konsumpcyjnych kredytobiorcy, na sfinansowanie prowizji bankowej za udzielenie kredytu /670,95 zł/ oraz składki ubezpieczeniowej z tytułu ubezpieczenia na wypadek zgonu /2275,07 zł/ - § 1 umowy.

Kredyt oprocentowany był według stałej stopy procentowej, wynoszącej na dzień podpisania umowy 5 % w stosunku rocznym. Całkowita kwota do zapłaty przez Kredytobiorcę, ustalona w dniu zawarcia umowy, wynosiła 13 833,50 złotych (§ 2 umowy). Kredyt został podzielony na równe raty, płatne 8-go dnia każdego miesiąca; płatność pierwszej raty przypadała 8 lipca 2015 roku (§ 3 umowy).

W przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu przez Kredytobiorcę zobowiązań wynikających z umowy, Bank uprawniony został do pobrania od kwoty niespłaconych w terminie zobowiązań podwyższonych odsetek w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, począwszy od dnia następnego po terminie płatności wynikającym z umowy (§ 7 umowy).

Zgodnie z umową Bank był uprawniony do wypowiedzenia umowy z zachowaniem 1 - miesięcznego okresu wypowiedzenia m.in. w razie opóźnienia Kredytobiorcy z zapłatą pełnych rat wynikających z harmonogramu, za co najmniej dwa okresy płatności po uprzednim pisemnym wezwaniu Kredytobiorcy do zapłaty wymagalnych należności w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania. Po upływie okresu wypowiedzenia umowy Kredytobiorca

został zobowiązany do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami za okres korzystania z kredytu (§ 9 umowy). **/umowa kredytu k. 21-23/**

Pismem z dnia 17 września 2015 roku Powód wezwał Pozwanego do zapłaty zaległości kredytowej obejmującej:

- 3298,87 złotych tytułem należności kapitałowej,
- 174,91 złotych tytułem odsetek umownych,
- 35,05 złotych tytułem odsetek podwyższonych za opóźnienie,
- 169,90 zł + 15 zł tytułem kosztów i opłat za czynności banku,

w terminie 7 dni roboczych od daty doręczenia wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. **/wezwanie k. 108, dowód nadania k. 109-110/**

Pismem z 16 października 2015 roku Powód wypowiedział umowę kredytu nr (...), z zachowaniem okresu wypowiedzenia określonego w umowie, liczonego od dnia doręczenia pisma. W piśmie wskazano, iż bank rozważył możliwość cofnięcia oświadczenia o wypowiedzeniu w przypadku uregulowania w okresie wypowiedzenia całości zaległości, obejmujących na dzień sporządzenia pisma:

- kwotę 4407,67 zł tytułem należności kapitałowej,
- kwotę 217,19 zł tytułem odsetek umownych,
- kwotę 64,09 zł tytułem odsetek podwyższonych za opóźnienie,
- kwotę 184,90 zł tytułem kosztów i opłat za czynności banku.

Wypowiedzenie zostało doręczone Pozwanemu 22 października 2015 roku.

/wypowiedzenie – k. 24, potwierdzenie odbioru – k. 25/

Pismem z 28 grudnia 2015 roku, zatytułowanym „ostateczne wezwanie do zapłaty” Powód wezwał Pozwanego, w związku z wypowiedzeniem umowy kredytu, do zapłaty kwoty 13 446,02 złotych tytułem należności kapitałowej, 290,71 złotych tytułem odsetek umownych, 205,75 złotych tytułem odsetek podwyższonych za opóźnienie i 184,90 zł + 15 zł tytułem kosztów i opłat za czynności banku

/ostateczne wezwanie do zapłaty – k. 26/

Zgodnie z wyciągiem z ksiąg bankowych Powoda, na dzień 27 stycznia 2016 roku wymagalne zadłużenie Pozwanego wynosiło 14 250,70 złotych, w tym:

- 13 446,02 złotych tytułem niespłaconego kapitału,
- 290,71 złotych tytułem odsetek umownych za korzystanie z kapitału w wysokości 5% za okres 8.07. – 28.12.2015 r.,
- 314,07 złotych tytułem odsetek za opóźnienie w wysokości 10% za okres 8.07.2015 r. – 27.01.2016 r.,
- 199,90 złotych tytułem opłat i innych prowizji.

Nadto Powód uprawniony jest do naliczania odsetek umownych za opóźnienie w spłacie wymagalnych rat w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP rocznie od 28 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

/wyciąg z ksiąg – k. 13, rozliczenie kredytu k. 42 /

S. S. od 15 – go roku życia jest leczony z powodu padaczki i uogólnionych napadów drgawkowych przebiegających niekiedy ze stanami splątania i pobudzenia. Ma rozpoznane: encefalopatię wieloprzyczynową, padaczkę z organicznymi zaburzeniami osobowości i zachowania, zaniki korowe mózdzku; organiczne zaburzenia nastroju (afektywne), zaburzenia osobowości i zachowania spowodowane uszkodzeniem i dysfunkcją mózgu. Z powodu powyższych dolegliwości Pozwany był wielokrotnie hospitalizowany, w tym także na oddziałach psychiatrycznych.

/dokumentacja lekarska k. 50-87, opinia biegłego neurologa k. 156-161/

Przeprowadzone u Pozwanego badanie psychologiczne ujawniło istotne obniżenie w zakresie jego funkcjonowania poznawczego oraz wtórnie obniżone możliwości intelektualne. Ujawnione deficyty mają organiczne tło. Te deficyty występowały u Pozwanego w czasie zawierania umowy kredytu z 27.05.2015 roku. Deficyty poznawcze oraz wtórnie obniżona wydolność intelektualna istotnie upośledzają zdolność do świadomego i swobodnego podejmowania przez Pozwanego decyzji. Z uwagi na zaburzoną pamięć i funkcje uwagi Pozwany ma utrudnione zrozumienie okoliczności różnych zdarzeń, zmniejszoną zdolność do abstrakcyjnego myślenia, co z kolei utrudnia mu przywidywanie konsekwencji swoich działań, ogranicza w postrzeganiu elementów istotnych i odróżniania ich od elementów nieistotnych i tym samym upośledza umiejętność prawidłowej oceny zagrożeń i może powodować zachowania nieracjonalne. U Pozwanego obserwowano i odnotowano deficyty w zakresie funkcji poznawczych już w 2009 roku. Brak jednak danych, jak bardzo nasilone były te deficyty w 2015 roku, ich opis wskazuje na dużą rozległość.

Niemniej jednak u Pozwanego nie rozpoznano zespołu otępiennego. Rozpoznane zabrudzenia organiczne nastroju lub osobowości mają wpływ bardziej na sferę popędową (kontrolę impulsów), a mniejszy wpływ na funkcje poznawcze. Pozwany jest o wiele bardziej podatny na czynniki, które mogą zdeorganizować jego funkcjonowanie, ma istotnie obniżoną zdolność do kontrolowania emocji, może być podatny na sugestie, mieć trudności z podejmowaniem decyzji, ale również podejmować je w sposób impulsywny, bez dostatecznego zrozumienia ich skutków. Występujące u Pozwanego deficyty nie są na tyle głębokie, by utrudniały mu bieżące codzienne funkcjonowanie.

Pomimo opisanych przez psychologa deficytów, zawierając w dniu 27.05.2015 r. umowę kredytową S. S. mógł świadomie i swobodnie podjąć decyzje i wyrazić wolę. Jakkolwiek Pozwany jest bardziej podatny na sugestie, to zdolność rozumienia jest u niego zachowana. Nie ma podstaw, by stwierdzić, że Pozwany nie rozumiał umowy kredytu.

/opinia biegłego psychologa k. 208-219, 293, opinia biegłego psychiatry k. 178-194 i k. 235-236, k. 294/

Przed Sądem Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi toczyło się postępowanie w sprawie o sygn. akt IV K 691/16. W tej sprawie S. S. był oskarżony razem z K. F. o popełnienie przestępstwa oszustwa. Zapadł nieprawomocny wyrok skazujący Pozwanego za popełnienie zarzucanego mu czynu z warunkowym zawieszeniem wykonania kary.

/bezsporne, protokół rozprawy k. 294-295/

Sąd ustalił w niemniejszej sprawie stan faktyczny w oparciu o dowody zaoferowane przez strony. Na wniosek Pozwanego został przeprowadzony dowód z zeznań świadka M. W.. Dowód ten nie wnosi do sprawy nic istotnego, ponieważ świadek nie pamiętała żadnych okoliczności związanych z podpisywaniem umowy kredytowej, zawartej z Pozwanym. Nie ma też pewności, że w trakcie procedury udzielenia kredytu zetknęła się z Pozwanym. Dowód ten okazał się nieprzydatny w sprawie.

W sprawie został przeprowadzony dowód z opinii biegłego neurologa. Opinia wydana przez biegłego nie zawiera wniosku końcowego, stanowiącego odpowiedź biegłego na postawiona tezę dowodową. Biegły uchylił się od oceny stanu, w jakim działał Pozwany zawierając umowę kredytową, wskazując, że w tej kwestii kompetentny jest lekarz psychiatra. Z tej przyczyny opinia biegłego neurologa pomogła Sądowi jedynie w opisanium stanu zdrowia Pozwanego. Dla oceny, czy zawierając umowę kredytową Pozwany działał w stanie wyłączającym świadome i swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli, nie była przydatna.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w całości.

Przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego, rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Stanowisko takie zawarł Sąd Najwyższy m.in. w wyroku z 17 grudnia 1996 r. sygn. akt I CKU 45/96 (opubl. OSNC z 1997 r., z.6 - 7, poz.76).

W rozpoznawanej sprawie do okoliczności, które pierwszoplanowo wymagają wykazania przez stronę powodową należy istnienie wierzytelności wobec Pozwanego oraz jej wysokość. Powód przedstawił umowę łączącą strony, potwierdzenie odbioru oświadczenia o wypowiedzeniu umowy oraz wyciąg z ksiąg banku, wystawiony przez Powoda, zatem uznać należy, że wykazał zarówno istnienie, jak i wysokość dochodzonego roszczenia.

Powód nie przedstawił wezwania odpowiadającego wymaganiom art. 75c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 2357). Przepis ten nie ma jednak zastosowania do wypowiedzenia przedmiotowej umowy. Został on dodany ustawą z dnia 25.09.2015 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1854). Zgodnie z art. 12 tej ustawy, banki miały obowiązek w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, dostosować swoją działalność do wymagań określonych w art. 75c prawa bankowego. Jednak umowa zawarta pomiędzy stronami została wypowiedziana ze skutkiem na dzień 22 listopada 2015 roku, podczas gdy ww. ustawa weszła w życie 27 listopada 2015 roku.

Podkreślenia wymaga, że strona pozwana zakwestionowała ważność umowy z przyczyn leżących po stronie Pozwanego. Nie kwestionowała wysokości dochodzonego roszczenia, ani nie podnosiła żadnych zarzutów w odniesieniu do wiarygodności dokumentów przedstawionych przez Powoda, w tym dowodu z wyciągu z ksiąg bankowych.

Przedstawiony wyciąg z ksiąg banku stanowi dokument prywatny, który stanowi środek dowodowy wskazany w kodeksie postępowania cywilnego. Wprawdzie wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 15 marca 2011 r., w sprawie P 7/09 (OTK-A 2011/2/12), przepis art. 95 ust. 1 prawa bankowego został uznany za niekonstytucyjny w zakresie, w jakim nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, co znalazło następnie wyraz w nowelizacji tego przepisu poprzez dodanie do art. 95 ust. 1a o treści: "moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym" ustawą z 19 kwietnia 2013 r. o zmianie ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r. poz. 613), która weszła w życie 20 lipca 2013 r. Niemniej abstrahując od oceny możliwości potraktowania tego dokumentu jako dokumentu urzędowego, nie ulega wątpliwości, że powołany dokument spełnia wymogi co najmniej dokumentu prywatnego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 27 lutego 2014 r., I ACa 290/13, LEX nr 1451726). Zawiera bowiem pieczęć banku i treść określonego oświadczenia wiedzy, wynikającej z ksiąg bankowych, podpisaną przez wyraźnie określoną osobę fizyczną - pracownika powodowego Banku. Natomiast dla wykazania istniejącego zadłużenia strona powodowa dysponowała nieograniczonym wachlarzem środków dowodowych, w tym choćby w postaci dokumentu prywatnego, potwierdzającego sporne zadłużenie, czego z kolei Pozwany nie zdołał skutecznie zakwestionować, nie podważając ani wiarygodności, ani rzetelności tego dokumentu. Nie twierdził, że faktycznie spłacił zaciągnięty kredyt w całości bądź w części, zarówno w odniesieniu do kapitału, jak i do odsetek, względnie że ustalone przez Bank zadłużenie jest niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. Pozwany nie podjął w tym zakresie

żadnej inicjatywy dowodowej, skupiając się na dowodzeniu, że zawarł umowę działając w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli.

Pozwany nie zdołał jednak udowodnić, by zawierając umowę działał bez rozeznania co do znaczenia podejmowanej czynności albo w warunkach braku swobody co do możliwości podjęcia decyzji.

Z opinii biegłych powołanych w sprawie wynika, że Pozwany w dniu zawarcia umowy nie pozostawał w stanie wyłączającym świadome powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Biegłe: psychiatra i psycholog szczegółowo wskazały deficyty intelektualne występujące u Pozwanego, które mają podłoże organiczne i które mają przede wszystkim wpływ na jego sferę popędową, w mniejszym stopniu na funkcje poznawcze. W szczególności należy zaakcentować ocenę biegłej psychiatry, która wskazała, że u Pozwanego nie rozpoznano zespołu otępiennego, którego istnienie mogłoby uzasadniać ocenę, że Pozwany działał w stanie wyłączającym świadome powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Składając ustne opinie na rozprawie w dniu 26 sierpnia 2020 roku, biegłe były zgodne co do tego, że występujące u Pozwanego deficyty nie uniemożliwiają Pozwanemu bieżącego codziennego działania. Mogą powodować podejmowanie przez niego działań impulsywnie, w sposób nieprzemysłany, ale pozwalają na zrozumienie znaczenia podejmowanych czynności. U Pozwanego zaburzeniu uległa sfera kontroli emocji. Dla Sądu jest jednak przekonująca opinia biegłej K. K. co do tego, że zaciągnięcie kredytu nie ma charakteru impulsywnego, nie jest działaniem emocjonalnym.

Pozwany w niniejszej sprawie powoływał się na okoliczność zaciągnięcia kredytu za namową innej osoby. Uzasadnienie sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym zawiera szczegółowe przytoczenie okoliczności na poparcie tej tezy. Jednak Pozwany, działając z pomocą adwokata ustanowionego dla niego z urzędu, nie wykazał żadnej inicjatywy w celu udowodnienia powyższych okoliczności. Pozostają one więc tylko w sferze twierdzeń strony pozwanej, nie popartej żadnymi dowodami.

Wskazać należy, iż wada oświadczenia woli wskazana w art. 82 k.c. ze względu na bardzo daleko idące skutki, jakie wywołuje, może być przyjęta w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Często błędnie rozumie się przesłanki wskazane w tym przepisie, szczególnie brak swobody w podjęciu decyzji i wyrażeniu woli jako sytuację przymuszenia danej osoby do złożenia oświadczenia woli, podczas gdy w judykaturze ugruntowane jest stanowisko, że nie mają znaczenia w kontekście tej wady okoliczności zewnętrzne, jak zachowania innych osób. Więc nawet gdyby Pozwany udowodnił, że zaciągnął kredyt za namową i pod wpływem K. F., to nie mógłby powoływać się na omawianą wadę oświadczenia woli. Brak świadomości lub swobody może wystąpić jedynie wtedy, gdy na zdolność dalekiej osoby podejmowania decyzji wpłynęły czynniki wewnętrzne, takie jak przykładowo choroba psychiczna, niedorozwój umysłowy albo inne, nawet przemijające, zaburzenia czynności psychicznych. Ujawnione u Pozwanego deficyty – bez rozpoznania otępienia - nie zaliczają się do tego katalogu.

Pozwany nie podniósł innych zarzutów czy twierdzeń mogących mieć wpływ na wynik sprawy. W konsekwencji Sąd nie znalazł powodu do kwestionowania roszczenia dochodzonego pozwem i uwzględnił powództwo w całości.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. Strony w umowie zastrzegły, że w przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu przez Klienta zobowiązań wynikających z przedmiotowej umowy, bank będzie pobierał od kwoty niespłaconych w terminie zobowiązań podwyższone odsetki, w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP oraz, że po upływie okresu wypowiedzenia umowy kredytobiorca został zobowiązany do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami i kosztami należnymi bankowi za okres korzystania z kredytu. Roszczenie powoda stało się wymagalne z upływem okresu wypowiedzenia umowy, wyciąg z ksiąg banku został wystawiony dnia 27 stycznia 2016 r., dlatego zasadne było rozstrzygnięcie o odsetkach zgodnie z żądaniem pozwu. Jednocześnie stosując art. 481 § 2¹ k.c. Sąd ograniczył wysokość odsetek umownych za opóźnienie do wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., stosując zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Powód wygrał sprawę w całości, więc należy mu się zwrot całości poniesionych kosztów procesu. W toku postępowania Powód wydatkował łącznie kwotę 759,56 złotych, w tym: 179 zł +534 zł tytułem opłaty od

pozwu, 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i 4,92 zł + 24,60 zł tytułem kosztów notarialnego uwierzytelnienia pełnomocnictw przedłożonych do sprawy.

Sąd przyznał adwokat A. S. – działającej w niniejszej sprawie jako pełnomocnik Pozwanego z urzędu - wynagrodzenie w wysokości 5904 zł (4800 zł + VAT), ustalone na podstawie § 8 pkt. 5, § 4 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2015.1801).